

Mgr. Daniela Lysá, 26 rokov, Ľubochňa

KTO TI SVIETI V TUNELI?

Svetlá majú rôznu farbu, jas, kontrast a hlavne podobu. Nepočuješ ich, necítiš, ale vidíš, ako ti neprestajne osvecujú tvár a povzbudzujú ťa. Sú oblečené v zelených nohavicových kostýmoch, majú prísny drdol na hlave a usmievajú sa.

Na tú cestu som už potrebovala vyraziť. Už bol na to vhodný čas. Nemohlo sa to stať ani o minútu neskôr. Nasadla som do svojho malého červeného autíčka a vyrazila som.

„Nikdy neunikaj vlastnej rýchlosti. Rozumieš?“ vraveli mi mnohí. Niekedy som však stlačila plyn viac, než som mala. Len tak, aby som sa zabavila. Iných to však nikdy nepobavilo.

Diaľnica, po ktorej som šla, bola prázdna. Len ja, moje auto a kontakt s vozovkou. Do očí mi svietili slnečné lúče, preto som si zobrala na pomoc okuliare. Zapla som si rádio a nechala sa unášať nepohybom v pohybe.

Do ucha mi spievala práve samotná Beyoncé, keď som si spomenula, že mám na zadných sedačkách vynikajúcu marhuľovú bublaninu. Načiahla som ruku po kožených sedadlách, na chvíľu ma striaslo pri myslení na minulosť, a jednu dobrotu si uchmatla. Ústa som takmer od veľkého hryzu nezavrela.

Asi nikto nezbadal, že mi spoza slnečných okuliarov vypadávajú kvapky slz na sukňu. I keď tam žiadne autá neboli, dala som to na herečku na voľnej nohe.

„Nepotrebuješ to, rozumieš?“ Mala pravdu. Škoda rečí. A trápenia.

Udržať kontakt s vozovkou nebolo pre mňa zložité. Už na štvrtej jazde v autoškole som skúšala krútiť volantom nohami. Učiteľ mi to dovolil, lebo sa mu páčilo pozerat' sa na moje nôžky v sukni ovládajúce vozidlo. „Nabudúce trochu zatiahni špičky,“ smial sa.

Dnes už viem, že netreba podceňovať vozovku. Je taká nevyspytateľná, že vám neraz môže vyradiť úsmev z tváre.

Tešila som sa ako malá, keď som konečne zbadala aspoň jedno auto, oproti idúcu audinu a v nej nejakého biznismena. Hádám som si nedávala túto kvietkovanú blúzku zbytočne. Pod okuliare mi predsa nevidel. Zamávala som štýlom, že sme starí známi a ukázala mu zúbky.

Prichádzajúci hovor som zmenila na zmeškaný hovor. A neskôr na zmazaný hovor.

Cítila som sa ako v romantickej komédii, kedy kopa kamarátov nasadne do kabrioletu a vyberú sa za dobrodružstvom. Ja som vlasy vo vetre síce nemala, dokonca ani len imaginárnych kamarátov, zato som mala zážitkov až-až. Práveže som sa ich potrebovala zbaviť. Ako keď kôstky zo sliviek odplývate do susedovej záhrady.

Na prvom semafore som hneď schytila červenú. Nechcelo sa mi na ňom samej stáť, ale nemohla som sklamať učiteľa autoškoly, ani seba a už vonkoncom nie vozovku. Tá by si to nezaslúžila.

Pípnutie smsky počas V.I.P. koncertu Michaela Jacksona v mojom aute som pokladala ako za škandál. Ako si ho dovoľuje niekto prerušovať? On sa však nenechal vytočiť ani odradiť,

spieval ďalej. A hodil aj svoj povestný tanec. Na sukni sa mi toho už dost nahromadilo. Bola celá vlhká.

Môj prvý kontakt s osobami vo fyzickej podobe bol na tankovacej stanici. Natankovala som, kúpila si kávu a umyla predné sklo. Kým som sa prehýbala, všimla som si pohľady okoloidúcich. Mala som viac-menej na saláme, v peňaženke skôr menej.

Predstavila som si 136 koní v životnej veľkosti, ako ma ťahajú krajinou. Vymyslela som im všetkým mená. A tak mi sto kilometrov prešlo tak rýchlo, že som nemohla uveriť tomu, že prechádzam hranicami.

Bolo mi teplo. Nečakala som, že aprílové slnko mi tak intenzívne zohreje telo. Radšej nech mi usuší sukničku.

Ďalší prichádzajúci hovor, našťastie len v tichom režime, som prijala s pokorou. Snažila som sa nevytočiť, či už psychicky alebo fyzicky volantom. Nestálo mi to za to.

Čas s ubúdajúcimi kilometrami stúpala. Ešte päťsto kilometrov predom mnou. Zmrákanie ma tešilo, pretože som sa topila vo vlastnej šťave, zároveň som sa bála tmy, ktorá ma určite bude chcieť priviesť do snov. Nie, zaumienila som si, že to dám na jeden pokus. Žiadne spanie na parkovisku, som predsa vzorový jedinec, ako by povedal učiteľ autoškoly.

Západ slnka mi prvýkrát neprišiel romantický. Prišiel mi nudný, kliševitý a trápny. Don't stop! Ako spievali v rádiu.

Čo som na cestách nemala rada, boli tunely. Prišli mi vždy majestátne, strašidelné a pritom som obdivovala všetky šikovné ruky, ktoré na nich pracovali. Zrejme to bolo mojou klaustrofóbiou alebo prehnaným predstavovaním si vecí, že som len s malou dušičkou doň vošla. Len 3,5 km. A možno až.

Svetlá majú rôznu farbu, jas, kontrast a hlavne podobu. Nepočuješ ich, necítiš, ale vidíš, ako ti neprestajne osvecujú tvár a povzbudzujú ťa. Sú oblečené v zelených nohavicových kostýmoch, majú prísny drdol na hlave a usmievajú sa.

Tentokrát v tuneli žiadne svetlá neboli. Zrejme nastal nejaký problém. Skrat alebo čo. „Zvládneš to,“ opakovala som si. Ty nie si tá temnota. To on. Toto nie je tvoje svedomie, ale jeho.“

Sama, samučičká som vošla do tichosti majestátneho diela. Nebol tam ani signál.

Vždy, keď som sa bála, ľahla si ku mne do postele a hrialo ma svojím náručím. Vždy, keď som tápala v temnotách, bola pri mne až pokým mi z očí nevypadol posledný bôľ.

A to som sa už neudržala. Prúd tečúcej vody z očí mi zabránil v hľadení na vozovku. Stlačila som brzdu a zastala v tme. Zrejme niekde presne v jeho strede. Predstavila som si metre zeme nado mnou. Srdce si šlo vlastnú melódiu. Rokenrolová. Krv v žilách si vytvorila vlastnoručné skupenstvo. Vzduch v pľúcach sa točil na jednej nohe.

Je len jedna osoba, ktorá ťa nikdy neklame. Na jazyk som si položila slabiku „ma“ a pospevovala si ju, kým som pridávala plyn. To zvládnem. Alebo to Kuly povie za mňa.

Predstavovala som si, ako drží veľkú lampu s obrázkami zvieratiek v ruke, ktorú som mávala kedysi zavesenú v detskej izbe, a svieti mi na cestu. Ako beží rýchlosťou mojich koní, aby

rozsvietila každý milimeter predou mnou. Vidím, ako nevládze, ale nevzdáva to. Vidím, ako jej z čela tečie pot, ako usilovne máva lampou zo strany na stranu a ja ju nasledujem. Na chvíľu zastane, vydýcha sa, pohladí koníky a opäť preplieta nôžkami. „Spolu to zvládneme,“ vraví dychčiac. Držiac ťažkú lampu sa sústreďí na svoju misiu. „Ja ťa v štichu nenechám.“ A jej slovám verím. Ako nikomu.

Aj tá najväčšia tma môže byť svetlom. Keď ho máš.

Na navigačke mi ukazuje posledných tridsať metrov. A vyjdem na vzduch. Zamávam jej v spätnom zrkadle a perami naznačím d-a-k-u-j-e-m.

Zastanem na prvom parkovisku, vyjdem z auta a z hlboka sa vydýcham. Je večer a z neba začína padať sneh. Rozrevem sa ako trojročné dievčatko a s ústami otvorenými doširoka prehltam vločky. Chutia ako slaný karamel. Som sama pod lampou, pod ktorou býva najväčšia tma. Telefón dozvonil, ale v môj prospech.

Domov prichádzam počas snehovej búrky. Ťahám za sebou tri roky veľké kufre. Vo dverách stojí ona. Má zelený nohavicový kostým, prísny drdol na hlave a tvár jej zdobí úsmev. Na zemi vedľa nej stojí lampa s obrázkami zvieratiek. „Už som sa ťa nevedela dočkať.“